

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XXIX. ZATURDAG den 27sten MAART 1841. N. 13.

NOTICE.

THE undersigned Agent for MORISON, for the sale of his universal medecine, begs leave to inform the Public and his Subagents in different parts, that he has just received a fresh supply of both Pills and Powders, which he offers for sale as accostomary. He also gives notice that His Excellency the Governor has exempted the sale of this medecine in their original boxes from coming under the meaning or intention of the proclamation dated 9th February 1841, but has granted him permission to continue to sell of his true Morison's Pills and Powders in original boxes as usual.

Curaçao, 9th March 1841.
O. M. DACOSTA.

☞ Likewise for sale a few damejons of first quality Old Brandy.

KENNISGEVING.

DE ondergeteekende Agent van MORISON ter verkoop van deszelfs universeel middel, neemt de vryheid het publiek en zyne Onder agenten op onderscheidene plaatsen by deze ter kennis te brengen, dat hy thans een nieuwen voorraad van Pillen en Poeders heeft ontvangen, welke hy te koop aanbiedt.

Hy geeft tevens hierby kennis, dat de HoogEdel Gestrenge Heer Gezaghebber der kolonie het verkoopen van dit middel in deszelfs oorspronkelyke doosjes uitgezonderd heeft van de bepaling der publicatie van den 9 February 1841 en hem het verlof heeft gegeven om zyne echte Morison's Pillen en Poeders in derzelver oorspronkelyke doosjes als naar gewoonte te blyven verkoopen.

Curaçao den 9 Maart 1841.
O. M. DACOSTA.

☞ Als mede te koop eenige Damejeanen Oude Brandewyn van de eerste kwaliteit.

DE VOETWASSCHING.

In de *Herinneringen van een verblyf te Rome*, onlangs door eenen *Engelschen* reiziger uitgegeven, komt ook eene niet onbelangryke beschryving voor van de groote kerkplegtigheden gedurende de dusgenaamde *heilige week*. Ten slotte derzelve geeft hy een verslag van die der voetwassching, hetwelk wy, om eene eigenaardige daarby voorkomende byzonderheid, hier willen overnemen:

"Ik was, toen ik de kapel verliet, in de hoogste verrukking. (De reiziger had namelyk het *Miserere* van ALLEGRI in de *Sixtynsche* kapel gehoord.) Op den terugweg hield ik my een half uur lang in de Pelgrimskerk op. Aldaar worden verscheidene honderden dier vrome reizigers, in pelgrimsgewaad, met sandalen aan de voeten en schelpmantels om de schouders, uit alle oorden van het vaste land naar *Rome* gekomen, drie dagen lang om niet geherbergd en gevoed; terwyl leden van den *Romeinschen* Adel hun de voeten wasschen en aan tafel bedienen.

Ongeveer honderd dier bedevaartgangers, van allerlei soort, jong en oud, mager en zwaarlyvig, waren in de eetzaal byeen, en deden met voorbeeldigen spoed de soepen en moesgroenten verdwynen, welke hoogadellyke handen hun nederig voordienden. De tafels stonden, in de lengte van het vertrek, op twee ryen geplaatst, en in den middelgang tusschen dezelve wandelden de nieuwsgierigen rond, in de verhouding van ten minste vyf aanschouwers tegen één' gast. Een zonderling schouwspel voorzeker, te zien, hoe menschen, door op deze wys hun ligchaam te goed te doen, den hemel denken te verdienen, en hoe adellyke onderdrukkers een geheel jaar van onbuigzamen trots meenen te boeten en te vergoeden door eenen enkelen avond van onnoozele schynvernedering. Het tooneel herinnerde my de oude *Saturnalia*, waarby de meester den slaaf bediende, als ook het bygeloof der Keizers, die de fortuin poogden te bevredigen, door éénen dag in het jaar aan de poort van hun eigen paleis te staan bedelen.

Ik trad in de badzaal; ik hoorde de stem eens priesters in misgewaad, die gebeden, by de omstandigheid passende, opzegde, en ik zag zes, dienzelfden dag aangekomene, morsige en in lompen gekleede pelgrims, welke bezig waren hunne schoenen en kousen uit te trekken, om zich de voeten te laten wasschen. Men bragt de waschbakken, en de edele *Romeinen* gingen aan hun werk. Myn oog bleef aan een' der leelykste en havelooste pelgrims hangen, en daalde van daar op den grooten heer, die vóór hem op de knien lag. Deze laatste droeg eene soort van kerkelyk kleed; zyn gelaat was schoon, maar zwarte en sombere oogen deelden aan al zyne trekken eene schrikwekkende uitdrukking mede.

"Mynheer," vroeg ik aan iemand, die naast my stond, "zoudt gy my ook kunnen zeggen, wie de Edelman is, welke daar vóór ons dien bedelaar de voeten droogt?"

"Welken Edelman meent gy Mynheer? Dien, welken de Duivel op het gezigt geteekend staat?"

"Denzelfde."

"Het is Don MIGUEL, de ex-dwingeland van *Portugal*."

Den 15den Augustus ll., den geboortedag van sir WALTER SCOTT, is te Edimburg met veel plegtigheid, onder het lossen van het geschut en in tegenwoordigheid van de voornaamste autoriteiten der stad, deputatien uit de omliggende steden en eene overgroote menigte, de eerste steen gelegd voor het monument, dat aldaar ter eere van sir WALTER SCOTT zal worden opgerigt. In den steen die tot grondslag strekt, werd een glazen vaas, met een zilveren kunstig bewerkte plaat geplaatst, het volgende inschrift houdende: Neergelegd in den grondslag van een monument, den 15den Augustus 1840, om het daglicht niet weder te zien dan, nadat 't zy door de werking van den tyd, of door het geweld der menschen of der elementen, al de omgevende bouwwerken in puin zullen zyn verkeerd. De nakomelingschap zal dan vernemen, dat zyne Schotsche medeburgers op dezen dag begonnen zyn een gedenkstuk te stichten aan de nagedachtenis gewyd van den heden voor 79 jaren geboren baronet sir WALTER SCOTT, wiens bewonderenswaardige geschriften toenmaals gehouden werden voor dezulke, die het meest genoegen gedaan en betere gevoelens aan eene grootere klasse van lezers der maatschappy te hebben ingeboezemd, dan die van eenig ander schryver, met uitzondering van Shakespeare alleen. Uit dien hoofde heeft men gedacht dat zy nog lang in aandenken zouden blyven, nadat deze daad van dankbaarheid van wege het eerste geslacht zyner bewonderaars zal vergeten zyn. Hy werd geboren te Edimburg, den 15den Augustus 1771 en overleed te Abbotsford den 21sten September 1832. De eerste steen is gelegd geworden door den zeer geëerden Baronet sir James Forest, van Comiston, eersten burgemeester van Edimburg en grootmeester der vrymetselaarsorder van Schotland, in het vierde jaar der regering van Victoria, de eerste." In eene tweede vaas bevonden zich een aantal andere voorwerpen, zoo als Almanakken, Gedenkpenningen, Munten, het plan van de stad, de lyst der inteekenaars, enz. Verscheidene redevoeringen werden uitgesproken, liederen gezongen, enz. het monument zal ter hoogte van 80 voeten in den gothischen styl opgebouwd worden: de kosten zyn op 12,000 ponden sterling beraamd, waarvan het comité voor het gedenkstuk reeds 9,500 ingezameld heeft.

Een staaltje van koninklyke wreedheid en hoofsche vleijery.

De wreedheden van den Perzischen koning CAMBYSES zyn bekend. Eens droomde hy, dat zyn broeder SMERDIS zich ten troon verheven had; terstond deed hy den onschuldige vermoorden. Eenigen tyd daarna vermaakte zich CAMBYSES, terwyl zyne vrouw MEROË (*) naast hem stond, met het gevecht tusschen een' jongen hond en een' jongen leeuw aan te zien. Toen de hond het te kwaad kreeg, schoot een andere jonge hond uit het nest toe, en de leeuw moest zwichten. MEROË, dit ziende, begon bitter te weenen; en toen CAMBYSES haar naar de reden vroeg, antwoordde zy, dat dit gezigt haar aan haren broeder SMERDIS herinnerde, die door toedoen van zyn' eigen' broeder was omgekomen, zonder dat er *één* was, die voor hem opkwam. CAMBYSES, door deze zydelingsche vergelyking by een redeloos dier beschaamd, geraakte in woede, en gaf zyne vrouw een' schop, dat zy aan de gevolgen stierf. Eens vroeg hy aan een' zyner gunstelingen PREXASPES, hoe zyne onderdanen over hem dachten. Deze antwoordde, dat de Perzen nog al over hem tevreden waren maar meenden, dat hy te veel wyn dronk, en dit zyn verstand moest benevelen. "Ei, ei," zei CAMBYSES, "denken zy dat de wyn myn verstand bedwelmt?—Wel neem gy er dan de proef eens van.—Ziet ge daar dat jonsken op het voorplein van myn paleis wel spelen? Als ik dezen pyl hem midden door het hart kan schieten, dan hebben de Perzen ongelyk, maar raak ik hem op eene andere plaats, dan hebben zy gelyk."—De wreede koning nam aanstonds boog en pylen, terwyl de hoveling sidderend by hem stond, want het genoemde jongetje was zyn eigen zoon.—De pyl snorde van den boog en trof den onschuldigen knaap midden door het hart. "Ziet ge nu wel" zeide CAMBYSES op een' bedaarden toon—"dat de Perzen onwaarheid spreken!" En wat antwoordde de vader? "Sire!" zeide hy, "Apollo zelf had hem niet beter kunnen raken."—Zeer kernachtig zegt SENECA van hem: *Sceleratius telum illud laudatum est quam missum*, de geprezene pyl is verfoeijelyker dan de afgeschotene, of, met andere woorden, de lofspraak is schandelyker dan de daad.

(*) Zy was tevens zyne zuster. By de Perzen was het den koningen geoorloofd, met hunne zusters te trouwen.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 26 Maart 1841.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 3 April als volgt is bepaald; het brood van vyftien Cents moet 19⅗Oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op pœne als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De Koloniale Secretaris,
I. J. RAMMELMAN ELSEVIER Jr.

Gouvernements Wissels.

OP autorisatie van den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber der kolonie wordt bekend gemaakt, dat 'er op aanstaanden Maandag, den 29 dezer, verkocht zullen worden Wissels op het Ministerie van Marine en Kolonien ten bedrage van *Veertien duizend Gulden*, betaalbaar twee maanden nazigt, te bestaan in stellen van *ƒ* 1000.— met bepaling dat het aanbod van agios in decimalen met geheele centen te berekenen zal worden aangenomen. Die daartoe gading hebben kunnen zich ter Administratie van Financien met beslotene biljetten vervoegen op den bovengezegden datum, uiterlyk te elf ure.

Curaçao den 26 Maart 1841.
De Administrateur van Financien,
J. PH. BOSCH.

Griffie van de Regtbank der Kolonie.

Curaçao den 23 Maart 1841.

OP last van de Regtbank dezer kolonie, wordt hierby bekend gemaakt: dat op een door MARIA ELISABETH AXSON, huisvrouw van den uitlandigen 2den Luitenant Magazynmeester J. BROUWER, ingediend rekwest, de Regtbank by besluit van heden No. 3, den Heer J. L. AXSON, benoemd heeft om de genoemde persoon —die zich alhier bevindt zonder voorzien te zyn van eene volmagt van haren echtgenoot, waardoor zy belet wordt legale voorziening op hare zaken te stellen— als Curator te assisteren by het passeren van eene procuratie op den gene, dien zy zal willen benoemen, om by haar voorgenomen vertrek van dit eiland, hare zaken alhier te lande, staande hare afwezigheid, waarte nemen.

De Griffier by de Regtbank voormeld,
A. BEAUJON.

*** BEVALLEN te Bonaire, op den 18 dezer, van eenen Zoon, Mevrouw SALLY MERIAM PRICE, Echtgenoot van den Heer J. SCHOTBORGH Cz.

CURAÇAO.

SCHYNGESTALTEN DER MAAN.

MAART 1841.

V. M. Zondag den 7 te 9 u. 1 m. 's morgens.
L. K. Zondag den 14 te 9 u. 43 m. 's avonds.
N. M. Maandag den 22 te 10 u. 0 m. 's avonds.
E. K. Maandag den 29 te 10 u. 23 m. 's avonds.

Ingevolge *el Venezolano* van den 15 dezer zal het Congres van Venezuela van dit jaar een dekreet van amnestie uitvaardigen voor al de uitgewekenen en gebannenen ten gevolge der omwenteling van den 8 July 1835. Tot dat einde is het volgende ontwerp van wet in de kamer van vertegenwoordigers voorgesteld geworden:—

De Senaat en kamer van vertegenwoordigers der republiek van Venezuela, vereenigd in Congres,

Overwegende:

1. Dat de uitvoerende magt verzocht heeft aan de kamer een algemeene maatregel om een einde te maken aan de oorzaken en lyden, welke de gevolgen zyn van de omwenteling voor de hervorming.

2. Dat de beginselen van eene gezonde staatkunde het nemen van zoodanigen maatregel aanbeveelt na den tyd, welke reeds verloopen is sedert die gebeurtenis, en op een tydstip, waarin de republiek rust en vrede en zekerheid geniet.

3. Dat het doen ophouden der rampen, waaraan vele onschuldige venezolaansche huisgezinnen lyden, ten gevolge van die omwenteling, eene magtige reden is voor het algemeene welzyn om eene algemeene amnestie te verleenen aan al de deelgenooten in dezelve; en gebruik makende van het 21ste attribuut verleend by de Constitutie,

Besluiten:

Art. 1. Eene algemeene amnestie te verleenen ten gunste van allen, die op welke wyze ook deel genomen hebben in de omwenteling van den 8 July 1835.

Art. 2. De by deze amnestie begunstigden, die zich buiten het gebied der republiek bevinden, zullen binnen hetzelve niet mogen terugkeeren zonder daartoe een verlof van de uitvoerende magt te hebben verzocht en erlangd, en die hetzelve al of niet zal mogen verleenen na den raad van state te hebben gehoord.

Gegeven, enz.

Er is ook een ontwerp van wet voorgesteld om de macoquinas en de ronde kwartjes en realen, gemunt te Caracas, (*las pesetas y reales orbiculares ó recortadas acuñadas en Caracas*) uit den omloop te brengen.

'sGRAVENHAGE, 24 *Jan.* Uit officiele staten blykt het, dat in 1839, 6,625 vaartuigen ingeklaard zyn in de onderscheidene havens van het ryk, waarvan 2,964 onder nederlandsche vlag en 1,446 onder engelsche vlag; uitgeklaard 6,707 vaartuigen: 2,983 onder nederlandsche vlag en 1,450 onder engelsche vlag.

— 25 *Jan.* Heden in eene vergadering van den Raad van State heeft Z. M. de Koning Z. E. den Minister van Staat Baron van Doorn van West Kapelle aangesteld tot Vice President van den Raad van State. Z. K. H. de Prins van Oranje was er, als naar gewoonte, tegenwoordig.

AMSTERDAM, 26 *Jan.* Men verneemt, dat by een circulair van den Minister van Oorlog al de vrywilligers van de onderscheidene korpsen van het leger bedankt zullen worden. Het zal aan de jongelingen vrygelaten worden om hun ontslag te nemen uit de militaire dienst of dienst te nemen als gewone vrywilligers in het korps, waaronder zy sorteren. Dit onteemt hun alle vooruitzigten om, na hunne studien volbragt te hebben, te worden toegelaten tot het examen voor officieren.

De brusselsche Courant van 15 January zyn vol van berigten wegens de overstrooming der rivieren ten gevolge van zware en aanhoudende regens en het smelten van de sneeuw. De ommestreken van Brussel zagen uit als zoo vele meren. Van Brussel af tot Vilvoorde is er niet dan eene groote plas water te zien; de weide is ter diepte van verscheidene voeten onder water; en de yzerenspoorweg is geheel onder water. Het water stond byna zoo hoog als in February 1839.

In Groot Brittannien ook hebben zware regens en het smelten van de sneeuw in de maand January zware schade aan eigendommen veroorzaakt.

Een brief uit Maastricht, den 9 January, aan de *Journal Belgian Limburg* vermeldt: "Ik moet U berigten, dat de linie van demarcatie onherroepelyk bepaald is met opzigt tot Canne. De belgische commissarissen hebben aan Holland afgestaan de twee hoogten, welke van groot belang zyn voor de veiligheid van hun land en aan hetzelve hadden moeten blyven. Het slecht weder heeft het voortzetten der afbaking verhinderd."

Op den 19 January legde de Minister van Financien van Frankryk in de kamer ter tafel over een ontwerp van wet, houdende bepaling tot het doen van eene geldleening van 450,000,000 franken, welke bested zal worden tot buitengewone publieke werken van de *Ponts et Chausées* en voor de departementen van Oorlog en van de Marine tot het jaar 1848.

Uit de redeneringen over dit ontwerp van wet blykt het, dat het ministerie, zoo veel zulks mogelyk is, voor de vreemdelingen verborgen wil houden, dat eene geldleening voor den oorlog onvermydelyk is geworden in den toestand, waarin Frankryk door het traktaat van 15 July is geplaatst. Trouwens is het blykbaar, dat drie vierde gedeelte voor het minst gebezigd moet worden voor de kosten van Oorlog en Marine, voor de fortificatien van Parys en voor de publieke werken van de *Ponts et Chausées*, en de forteressen aan de grenzen zullen hersteld worden met de beschikbare reserve van het amortisatie fonds.

Van het jaar 1830 tot 1832 zyn ongeveer twintig millioenen jaarlyks besteed geworden aan de buitengewone publieke werken, van 1833 tot 1836 dertig millioenen jaarlyks, van 1837 tot 1840 vyftig millioenen jaarlyks, in 1841 zestig millioenen, en ingevolge de leening van 450 millioenen, zal er ongeveer eene som van zeventig millioenen jaarlyks, van 1842 tot 1848, er aan besteed worden. De onkosten echter van de civile en militaire werken zullen gezamentlyk bedragen van 1842 tot 1848 eene som van 534 millioenen, zoo dat er na aftrek van de leening van 450 millioenen een te kort zal zyn van 84 millioenen, hetwelke de Heer Humann hoopt te vinden in eene vermeerdering van inkomsten.

De questie wegens het insluiten van Parys is niet meer of het al of niet zal geschieden, maar wel hoedanig en hoe uitgestrekt de vestingwerken zullen zyn. Vele deskundigen putten hun vernuft uit om het beste plan uit te vinden. De onderscheidene fransche dagbladen zyn nog niet eens omtrent de nuttigheid van zoodanige insluiting. De *Journal de Commerce* blyft by voortduring beweren: dat het de gemakkelykste wyze is om de hoofdstad te vernielen en derzelver bevolking uittehongeren.

Het groote belang van Frankryk als eene zeemogendheid, zegt men, bestaat niet om in het kanaal een uitgestrekt arsenaal te hebben, maar om de handelsteden aan de zee te verzekeren tegen dergelyke beschieting en aanvallen als die, welke St. Jean d'Acre en San Juan de Ulloa vernield hebben.— Het is niet, zegt men, dat het strand van Cherbourg met grof geschut schittert, dat men Engeland ter zee het hoofd kan bieden, maar de havens van Marseille, Bourdeaux, Nantes en Duinkerken moeten bevestigd en verbeterd worden; Cherbourg in een Malta of Gibraltar te veranderen is slechts een vruchteloos betoon van jaloersheid en zwakheid.

De begrootings staat van de uitgaven voor de Marine in 1842 bedraagt 129,290,-400 fr., zynde 43,262,100 fr. meer dan die van 1840. Met dit krediet belooft de Minister 20,000 matroozen te hebben in de zeehavens en de kolonien en 45,000 aan boord van de schepen of gereed om zich te kunnen inschepen, uitmakende de bemanning van 20 linieschepen, 22 fregatten, 21 korvetten, 17 brikken, 76 kleinere vaartuigen en 35 stoomboten. Twee van de stoomboten zyn van 450 paarden kracht. De transatlantische stoomboten, welke gebouwd zullen worden om den staat in tyd van oorlog te dienen, zyn er niet onder begrepen.

De begrootings watten voor 1842 bedragen 364,718,891 fr., zynde 113,177,610 meer dan voor 1840. Het leger wordt begroot in active dienst op 493,741 man voetvolk en 110,996 man ruitery.

MUNSTER, 2 *January.* Wy vernemen, dat de opperste President, de Heer Von Vincke, op last des Konings den Aartsbisschop van Keulen, die hier woonachtig is, de vraag gedaan heeft, of hy voortaan te Rome wilde wonen met de waardigheid van Kardinaal en afstand doen van zyn Aartsbisdom; zullende het gouvernement van Pruissen hem eene levenslange jaarwedde van 20,000 daalders verzekeren.— De Aartsbisschop heeft geantwoord: dat hy de beslissing van het al of niet aannemen van dit voorstel geheel aan het welbehagen van den Paus zal overlaten. De Graaf Bruhl werd dadelyk hierop naar Rome gezonden, alwaar hy op den 19 December was aangekomen, om de beslissing van Z. H. te vernemen."

HANOVER, 8 *January.* Onze militaire uitrustingen worden meer dan ooit zeer druk voortgezet, inzonderheid wat betreft de ruitery, welke voltallig en gereed is om op het eerste bevel te kunnen uittrekken.— Het voetvolk is ook gesteld op den voet van oorlog, en er zyn orders gegeven om steeds gereed te zyn om uittetrekken; doch over het algemeen gelooven wenige menschen, dat er oorlog zal zyn."

De dagbladen der Vereenigde Staten, welke geheel onpartydig zyn in de oostersche kwestie, betreuren toch de tusschenkomst van Engeland ten nadeele van den Pacha van Egypte, dewyl daardoor de begonnen beschaving of de wedergeboorte, zoo zy het uitdrukken, van het arabische menschen ras wederom vernietigd is. De Pacha is liberaler geweest dan de Sultan. In het gebied des Pachas zyn de Christenen en Joden gelyk gesteld met de Muzelmannen, en de hoogste ambten en bedieningen werden door dezelven bekleed. Zulks had in het gebied van den Sultan niet plaats.

De fransche Couranten zyn zeer ontevreden over de overeenkomst gesloten tusschen den franschen Admiraal en het gouvernement van Buenos Ayres. Deze stad is drie jaren geblokkeerd geweest, en vele honderd duizenden ossen huiden zyn gedurende deze blokkade bedorven geraakt; er zyn millioenen franken besteed geworden om de Banda Oriental en sommige streken van de argentynsche republiek tegen de hoofdstad in opstand te brengen; en alle deze kosten zyn te vergeefs geweest, daar de Franschen by deze conventie geen herstel van hunne bezwaren, waarom zy den oorlog voerden, verkregen hebben, en ook niets voor hunne bondgenoten hebben kunnen bedingen; dan toen de Admiraal Makau de instructien kreeg om dezen vrede te sluiten, had het fransche gouvernement het plan om zich met de oostersche kwestie te bemoeijen; doch Louis Philippe werd bevreesd en gaf alles toe. De president van de argentynsche republiek heeft daarom even zoo veel te danken aan de inconsequentie van het fransche gouvernement als Palmerston. Rosas schryft het thans aan zyne bekwaamheid toe, dat hy in een oorlog van drie jaren de magtigste natie van Europa tot eenen voor haar nadeeligen vrede heeft gedwongen.

Het plan om zich in de oostersche kwestie te bemoeijen is ook oorzaak geweest, dat de ontworpene expeditie tegen Mascara, de hoofdstad van den Emir, in October niet heeft plaats gehad. Deze Emir beroemt zich thans onder de Arabieren, dat het alleen de vrees voor hem was, dat de Franschen van dezen togt heeft weerhouden. Had Fredrik de Groote in plaats van Louis Philippe over Frankryk geregeerd, deze inconsequentie zoude niet hebben plaats gehad.

Er is in de Vereenigde Staten eene inschryving geopend voor de ongelukkigen, die geleden hebben by de overstrooming der rivier de Rhone, in het zuiden van Frankryk. Eene uitgestrekte landstreek aldaar was veranderd in eene zee van zoet water, boven dewelke de kerktorens en hoog geboomte alleen zich verhieven; vele mannen, grysaards, kinderen en zieken zyn by dezelve omgekomen, als mede een gedeelte van het vee. De Franschen, welke in Noord Amerika wonen, hebben ruime giften ten hunne behoeve gedaan.

Mac Leod, thans te Lockport in Nieuw York, teregt staande wegens moord en brandstichting aan boord van de amerikaansche stoomboot *Carolina*, beweert, dat hy zyn *alibi* kan bewyzen, en dat men verkeerd is ten opzigte van zyn persoon. Eenige getuigen hadden verklaard, dat hy aan boord van de *Carolina* was, terwyl anderen verklaarden, dat hy, op den nacht toen dit vaartuig vernield werd, zich op eene andere plaats had bevonden. Dewyl hy geen borg kon geven om op den dag der teregtzitting te verschynen, om zich van de beschuldiging te zuiveren, moest hy wederom naar de gevangenis gaan.

Emigratie naar Canada.

De emigratie in Canada was wederom sterk toegenomen. Het getal landverhuizers, welke in 1839 te Quebec aangekomen waren, bedroeg 7,439, meer dan eenmaal zoo veel als van eenige jaren vroeger. In 1840 beliep het getal landverhuizers in Canada 23,190. Gedurende de laatste tien jaren is de bevolking van Canada ten gevolge der emigratie met 247,885 zielen toegenomen.

Wy nemen het volgende over uit het verslag van het *Emigrant Committee of Montreal* voor 1840. Dit Committee is een liefdadig genootschap ter verzorging van de ongelukkige landverhuizers uit Groot Brittannien naar Canada.

In de lente van dit jaar was het getal aangekomene landverhuizers groot, en velen hunner waren zoo armoedig en ellendig wegens ouderdom, ziekte en het bezwaar van een groot getal kinderen, dat zy niet in staat waren in hunne eigene behoeften te voorzien, zoo dat zy tot bezwaar van het armwezen der bevolking van Montreal zouden geworden zyn, had het genootschap niet gezorgd om hen naar hunne vrienden in het binnenland te zenden.

Het verslag wordt met deze klagte besloten:—"Het Committee kan dit verslag niet besluiten, zonder het britsche gouvernement en de ambtenaren, welke belast zyn met de zaken der landverhuizers, als mede alle andere genootschappen ter verzorging der landverhuizers in Groot Brittannien en Ierland en de emigranten zelven te doen opmerken: dat het van het grootste belang is om goede vaartuigen uittekiezen ten vervoer van de landverhuizers naar Amerika. Het is eene daadzaak, welke nauwelyks geloofd kan worden in een beschaafd land, waar Christenen wonen, wanneer men het niet jaarlyks ziet gebeuren, dat er vaartuigen gebezigd worden ter overbrenging van menschelyke wezens, welke uitgediend zyn en niet meer gebruikt kunnen worden om koopwaren overtevoeren.

"Een groot gedeelte der landverhuizers, welke dit jaar aangekomen zyn, hadden van 10 tot 14 weken reis, waarby gevoegd moet worden eenige weken, welke zy aan de zeeplaatsen hadden moeten vertoeven om eene gelegenheid aftewachten. Wanneer zy op sterke en wel bezeilde vaartuigen overkomen, dan zouden zy in 4 á 5 weken te Montreal kunnen zyn, met meer gemak en met minder gevaar voor ziekte en schipbreuk. Het verschil voor de landverhuizers ook, die in het begin der maand April hunne haardsteden verlaten, om in het begin van Mei en niet in July de plaats hunner bestemming te bereiken, is onberekenbaar. In het eerste geval zullen hunne provisie gelden toereikend zyn, en zy zullen tydig schikkingen kunnen maken voor den winter. In het ander geval zal hunne leeftogt opgeraakt zyn, lang vóór dat zy aankomen, en zy genoodzaakt zullen zyn om levensmiddelen tot zeer hooge pryzen van de schippers der vaartuigen te koopen; en menigmaal komen velen zwaar ziek, zoo dat zy quarantaine moeten leggen. De genen, die overleven, komen dan in de maand Augustus of September te Montreal aan, zonder het geringste middel om in hunne behoeften te kunnen voorzien."

Welk een geschikt middel om zich van arme menschen te ontdoen!

Volgens de Engelsche berigten bleef by voortduring alles rustig in Canada sedert de jongste verandering in de wetgeving, namelyk sedert de vereeniging van Opper en Neder Canada onder dezelfde wetgeving. Andere berigten echter vermelden, dat de fransche bevolking van Neder Canada niet zeer tevreden is met deze vereeniging.

In 1839 zyn, ingevolge het verslag van de *Seaman's Friend Society*, 521 Noord amerikaansche vaartuigen verongelukt, met het verlies van 700 menschen leven.

In de maand September jl. zyn op het britsche eiland Trinidad niet minder dan 800 negers uit de Vereenigde Staten geëmigreerd, en in den loop van verleden jaar 1200 vrye gekleurde personen.

Eenigen tyd geleden heeft men vermeld, dat 145 Texassers, hulptroepen voor de Federalisten te Matamoras, door twee opperhoofden der Federalisten van Matamoras verraden zyn geworden en in het binnenland gelokt om aan de Mexicanen te worden overgeleverd. Thans verneemt men, dat slechts weinigen de slagtoffers van dit verraad geworden zyn. Deze gebeurtenis heeft zoo wel by het gouvernement als by het volk groote verontwaardiging verwekt en tot wraakoefening aangezet; dientengevolge is er eene wet in de kamer van vertegenwoordigers van Texas doorgegaan, waarby de uitvoerende magt gemagtigd wordt om 5000 man troepen te ligten ten einde een inval in Mexico te doen; zullende aan de troepen in eigendom gegeven worden alles wat zy aan tilbaar goed van de Mexicanen mogten veroveren en aan ieder man een myl lands van de veroverde landen. Dusdoende zal er een eeuwige twist blyven bestaan tusschen de Mexicanen en de Texassers, en door deze onredelyke maatregel zoude Texas al de beschaafde natien tegen zich in het harnas jagen. Het regt was aan de zyde der Mexicanen.

De Mexicanen aan den anderen kant hebben de hoop nog niet opgegeven om Texas wederom aan zich te onderwerpen, en ten einde de kosten van eenen oorlog tegen de Texassers te kunnen bestryden, heeft het gouvernement aan zeker handelhuis (van Rubio) monopolien verleend.

De Vereenigde Staten zullen ook een appeltje met de Mexicanen te schillen hebben. Zy hebben een amerikaansch vaartuig genomen en het scheepsvolk wreedaardiglyk vermoord. De schipper van het vaartuig werd met een ponjaard doorboord en drie van de matroozen werden aan de wal doodgeschoten, na dat men een hunner de ooren had afgesneden. De americaansche Consul te Matamoras was bezig de zaak te onderzoeken. De Mexicanen hebben eene onverbiddelyke haat tegen hunne naburen der Vereenigde Staten. Texas toch is voor het grootste gedeelte door Noord Amerikanen bevolkt, en het is door den bystand van de Amerikanen, dat Texas zich onafhankelyk gemaakt heeft.— Deze moord kan echter niet aan de regering worden toegeweten.

Een ander berigt in een der jongst ontvangene londensche Couranten, echter niet van jongere dagteekening, betreffende de onderhandeling met China tot het sluiten van een vredes tractaat, ontkent, dat er eenige voorloopige bepalingen gemaakt zyn tot het betalen van schade vergoedingen voor de verbeurd verklaarde opium en de oorlogs kosten. De keizer had wel toegestaan om schadevergoeding te geven, doch zonder eenige som te bepalen. De onderhandelingen moesten in Canton voortgezet worden; dit is het verlangen van den keizer, om allen schyn voortekomen, dat hy uit vreeze voor de engelsche oorlogs schepen daartoe gedwongen is geworden. De aankomst van de stoomboot Madagascar op de rivier Peiho heeft den Chinezen grooten angst gebaard. Het strand werd verlaten by hare aankomst, en de inwoners namen de vlugt naar afgelegene heuvels.

De nieuwe opneming der bevolking van Engeland zal gedaan worden op den 1sten July aanstaande. Men zal daartoe opnemen alle personen, die op den 30 Juny in elk huis zal vernachten. Dit zal plaats hebben gedurende de zittingen van het parlement, waardoor de bevolking zal vermeerderd worden door den grooten toeloop van vreemdelingen.

De Gevangene.

(*Dramatisch Tafereel van* Lewis.)

In het Britsche tydschrift *Old Nicks Magazine* las men onlangs eene korte biographie van den Engelschen Schryver Gregory Matthew Lewis, beroemd door zynen letterarbeid, vooral door zynen Roman *de Monnik (the Monk)*, en tevens als mensch beminnelyk, en achtingwaardig door zyne teedere, eerbiedige en alles opofferende liefde voor eene geenszins onberispelyke moeder; eene kinderlyke genegenheid, van welke zyn levensbeschryver de aandoenlykste trekken mededeelt. Behalve den hierboven genoemden Roman, die misschien velen onzer lezeren bekend, in der tyd eene geestdrift wekte, byna niet minder dan de later zoo te regt en zoo duurzaam bewonderde meesterwerken van Walter Scott, schreef Lewis nog verscheidene andere, meerendeels kleinere opstellen, waarvan vele voor het Tooneel. Ook hier schitterden zyne neiging en kunst, om door de geweldigste aandoening van angst, yzing en schrik op de verbeelding en het gemoed van lezers of aanschouwers te werken. Onder deze Tooneelstukjes is een

zoogenaamd Monodrama, of spel, waarin slechts één sprekend persoon voorkomt, hetwelk hy voor de vermaarde Actrice Mistriss LITCHFIELD ontwierp. In deze soort van dramatisch tafereel, waaraan hy den titel van *the Captive* (*de Gevangene*) gaf, had LEWIS, met de geweldige magt zyner verbeeldingskracht en styl, het vreeselyk onderwerp bearbeid van eene vrouw, welke door onregtvaardige gevangenzetting als krankzinnig werkelyk tot krankzinnigheid gebragt, en alleen door den sterksten prikkel, die op het gemoed eener vrouw kan werken, hersteld, en uit haren kerker gered wordt. De uitwerking van dit stuk was zoodanig, dat het slagen zelf eene tweede ten tooneelvoering ondoenlyk maakte. De akelige waarheid van geheel den tooneeltoestel, de sombere kracht van het gedicht, en het wegslepend spel der kunstenaresse werkten zoo geweldig op de aanschouwers, dat men vrouwen al gillende uit hare loges zag vlugten, andere in de hevigste zenuwtoevallen zag storten, het parterre zelf in eene ylhoofdigheid geraken, van welke de geschiedrollen des Tooneels geen voorbeeld leverden; kortom, alles aan zoodanig eene verwarring zag overgegeven, dat men de vertooning van het stuk na dien tyd nimmer heeft durven herhalen. Ook is, naar men gelooft, het opstel nooit in druk verschenen; en wy meenen dus onzen lezeren geene ondienst te bewyzen, wanneer wy daarvan hier eene flaauwe schets laten volgen.

De Gevangene.

(Het tooneel verbeeldt het inwendige van eenen toren, zware traliedeur, yzeren bouten en ringen, ketenen; van boven eene opene galery, over welke men naar dit en andere kerkholen afstygt.

Langzame treurmuzyk. De gevangene zit, geketend, in de houding der diepste neerslagtigheid; haar oog staat strak, zonder aandoening; hare handen liggen in elkander gevouwen.

Na eene wyl ziet men den cipier, met eene lamp in de hand, de boven-galery overgaan. Hy komt aan het traliehek, ontsluit het, en sloot het voor zich open. Het gekras der yzeren deur op hare hengsels wekt de gevangene met eene rilling uit hare gevoelloosheid. Gretig slaat zy dan in het rond, en strekt de armen uit; maar op het gezigt van den cipier laat zy ze weder zinken en vervalt in hare vorige onaandoenlykheid.

Inmiddels vult de cipier een grof aarden drinkvat met water en legt een stuk brood nevens de gevangene. Daarna maakt hy zich gereed den kerker te verlaten; maar plotseling springt de geketende vrouw van haar strooleger op, vliegt naar hem toe, grypt zyne hand, en valt voor hem op de knieën. De muzyk zwygt.)

De gevangene: O, neen! neen! verlaat my niet aldus, gy strenge wachter! hoor myne klaagstem! Geen zinnelooze is het, die hier voor u geknield ligt. Ik weet, wat ik ben en wat ik behoorde te zyn.... Doch vrees niet; ik zal u niet meer in wanhoop en in woede verwenschen; kalm wil ik wezen, hoe zielsbedroefd ook.... Maar evenwel, ik blyf het u zweren, eerlyk, met strikte waarheid u zweren, ik ben niet krankzinnig, geloof my toch! (*zy kust hem de hand*) ik ben niet krankzinnig.

(De cipier doet eene poging om heen te gaan; zy houdt hem vast, en vervolgt met hartstogtelyke zucht om te overreden:)

Het is een hardvochtig gemaal, een dwingeland, die het verdichtsel heeft uitgedacht, dat my op deze verschrikkelyke plaats gevangen houdt. Myne verwanten schreijen over myn lot, dat hun onbekend is.... O, goede man, wees barmhartig en doe het hun weten! Haast u, mynen ouden vader gerust te stellen. Uw treurberigt zal hem hoop en geluk hergeven, wanneer gy hem verzekert, dat ik wel hier opgesloten, maar niet krankzinnig ben,— niet krankzinnig! neen, niet krankzinnig!

(De muzyk heft weder aan; haar kenmerk is strengheid. De cipier, met een' grimlach van verachtend ongeloof, breekt zyne hand uit de handen der vrouw, die haar omklemd houden, en gaat heen. De yzeren traliën en grendels worden met een akelig gerammel gesloten.)

O, lach zóó niet!... Hy gaat heen!... daar draait de sleutel!... Het is voorby; vruchteloos heb ik my voor hem vernederd. Maar, zyne lamp zie ik nog; nog zie ik haar schemeren!...

(Naarmate de cipier zich verwyderd en naar de boven-galery opklimt, verzwakt de muzyk; de gevangene volgt met een angstig oog het verflaauwend licht, dat eindelyk verdwynt.)

Uit is het! alles is weder donker!

(Zy rilt, en wikkelt zich in de overblyfsels van haar gescheurd en versleten gewaad.)

O, hoe koud! hoe nypend koud!... geen licht! geen warmte!... Ach! vroeger had ik het, had ik al de geryfelykheden, al de genietingen des levens.... en nu, in den donker, in de winterkoude, vastgeketend als een dier, en evenwel (*met hevige drift*) niet krankzinnig! neen, neen, neen, niet krankzinnig!

(Eenige maten van eene treurmuzyk, welke zy afbreekt door den uitroep:)

Maar immers, het is maar een droom, eene begoocheling van myn verstand.— (*Met fierheid.*) Ik, de dochter uit een adelyk, uit een ryk geslacht, ik ben het immers niet, die dezen ketting doe rammelen? ik gevangen! ik lydend! ik hulpeloos! het is niet mogelyk.... Denk ik om myn verloren, voor altyd verloren geluk, dan wordt het hart my zaamgenepen, myn brein kookt (*zy zwygt plotseling, tast zich naar het hoofd en drukt het tusschen hare handen*); maar evenwel, krankzinnig ben ik niet, niet krankzinnig!

(Zy blyft in die houding, met verschrikte en verwilderde blikken, tot dat de muzyk, van kenmerk veranderde, aanduidt, dat eene zachte, maar droevige gedachte door hare gepeinzen henen zweeft.)

Myn kind! hebt gy misschien niet reeds de gedaante, de stem van uwe moeder vergeten? O, zy zal nooit vergeten, hoe zoet uw laatste kus was (*zy glimlacht*), hoe uwe lieve armpjes zich om haren hals strengelden, hoe gy uwen vader badt, dat zy by u blyven mogt, hoe hy het weigerde, en hoe hy, o God! (*wanhopig*) geweldadig, met eigene handen.... (*in vreesselyken angst.*) O, weg met die herinnering! weg! (*half binnensmonds met bevende en door schrik afgebroken stem*) zy zou my krankzinnig maken, krankzinnig!

(Zy zwygt eene poos; daarna gaat zy met een' droeven glimlach voort:)

Zyne roode lipjes lachten my zoo vriendelyk toe! de glans zyner helder blaauwe oogjes was zoo zuiver.... men kon geen liever kopje zien!

(In plotselingen aanval van overstelpende smart:)

En zyt gy my dan voor altyd ontrukt?— Zal ik u nooit wederzien, myn lief, myn aanvallig, myn zielsbemind kind? (*Met onstuimigheid.*) Ik wil vry zyn!

(Zy poogt de traliedeur te doen waggelen, welke al hare kracht naauwelyks in beweging brengt.)

Ik ben niet krankzinnig! Ik ben niet krankzinnig!

(Door onmatige woede uitgeput, laat zy zich langs het hek nederzygen, aan welks staven zy als met de handen blyft hangen. Eene wyl is alles stil; eensklaps hoort men woest geschreeuw en ketengerammel.)

Luister! luister! wat beteekent dat geschreeuw, dat vreesselyk gebrul?

(Het gedruisch nadert en wordt duidelyker.)

Een dolleman heeft zeker zyne keten gebroken.

(De razende loopt, met eene brandende toorts in de hand, de boven-galery over.)

Hy komt; ik zie zyne oogen glinsteren!...

(De dolle bereikt de traliehek, hecht er zich aan vast, en schudt het geweldig. De gevangene geeft een' gil.)

Daar is hy! daar is hy! De deur bezwykt! Hulp! hulp!

(Door haar geschreeuw verschrikt, laat de razende het hek los en rent langs de galery weder naar boven. Wachters met toortsen snellen toe, en na een oogenblik worstelens slepen zy hem voort.)

God dank! hy is weg. O, welk een vreeselyk lot is het myne! Zulk geschreeuw te moeten hooren, zulke tooneelen te moeten zien! O, myn hoofd! myn hoofd! Ik weet, ik weet, dat ik niet krankzinnig ben; maar zal ik altyd weêrstaan kunnen? Neen.... spoedig.... want zie, terwyl ik spreek, grynst my daar niet, uit dien hoek, die duivelskop aan? Wat glinsteren zyne oogen! hy hecht ze op de myne! hoor, hoe hy brult! hy slingert my eene adder toe, juist op myn hart;... daar, daar voel ik de tanden van het gedrogt! Met hoongelach jagen my de furiën..... O, ik voel het.... geen twyfel meer.... het is zoo (*met een' doordringenden schreeuw*): ik *ben* krankzinnig! ik *ben* krankzinnig!

(Zy werpt zich op den grond, rukt handen vol stroo uit haar leger, en vermaalt het met de tanden.)

Op dat oogenblik verschynen de twee broeders der gevangene, ter harer bevryding, op de galery, den cipier met zich slepende; vervolgens een bediende, welke met eene toorts de waggelende schreden van den ouden vader der gevangene voorlicht, terwyl een meisje, zyne jongere dochter, hem ondersteunt. Dienaars met toortsen. De broeders komen aan de traliedeur, en dwingen den cipier, die te openen.— Hunne zuster op den vochtigen grond uitgestrekt ziende, schynt een van beiden door smart overstelpt, terwyl de ander met gebaren den cipier bedreigt, die zich, desgelyks met teekens, verontschuldigt. Middelerwyl zyn de vader en de zuster der gevangene haar genaderd en willen haar opbeuren; maar zy herkent hen niet, en stoot hen met gebaren van schrik en afgryzen terug; vervolgens hunne tegenwoordigheid als vergetende, begint zy zich van stroo een' krans te vlechten. Onder dit werk valt haar blik by toeval op den cipier; zy geeft een' gil, en verbergt haar aangezigt in de handen.— De cipier vertrekt. De vader poogt de oplettendheid zyner ongelukkige dochter te wekken; doch, al zyne pogingen vruchteloos ziende, bedekt hy zyn gelaat met zyn' zakdoek. Deze beweging schynt de krankzinnige te verbazen; zy staat op, nadert, schuift den zakdoek ter zyde, en bedient zich van hare haren, om de tranen van den grysaard af te droogen. Alles is vol verwachting. De hoop herleeft op het gelaat van al de aanwezigen. Eensklaps barst de gevangene, die hare haren betast en nat gevonden heeft, in een stuiptrekkend geschater uit, neemt den strookrans weder ter hand, en begint daaraan op nieuw met kinderachtige vlyt te werken; daarna werpt zy haar werk weg, en blyft onbewegelyk, met het oog op den grond gevestigd. Elk schynt nu aan haar herstel te wanhopen.— De muzyk zwygt.

Na eene paus van eenige oogenblikken, treedt een oude dienaar in den kerker met een kind aan de hand, dat, eerst verwonderde blikken in het rond geworpen hebbende, de gevangene gewaar wordt, in haar zyne moeder herkent, de hand van den bediende los laat en de hare grypt.— Zy ziet het aan, eerst met verbazing, doch weldra verspreidt zich vreugd en verrukking over hare trekken. Met den kreet: *Myn zoon!* zygt zy op de knieën, terwyl zy het kind aan haar hart drukt. Algemeene blydschap. Onder eene statige dankmuzyk valt het scherm.—*Overgenomen.*

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. S. MULLER & J. F. NEUMAN wz., in de Willemstad, Breede Straat, Huis No. 79.